



Պարույր Սևակ

Ցմահ բանտարկյալ

Հորիզոնական-միջօրեական սեղմ օղակներում
(Նայեցե՛ք մի պահ այս գրչոբուսին)
Խեղճ Երկրագունդն է կապվել-կապանքվել:
Եվ չկա ո՛չ մի պետքական կացին, ուրազ կամ սղոց:
Ու երբ պարապ եմ
(Այսինքրն՝ երբ ինքրս ինձ հետ եմ,
Այսինքրն՝ երբ ես եմ իսկական),
Ատամներով եմ շարունակ կրծում
Ցմահ բանտարկված այս երկրագնդի
Ցանցը երկաթե՝
Ապավինելով ծով բարությանն իմ՝
Եվ բարությունից շատ ավելի մեծ համբերությանը:
Բայց ես ո՛չ մի կերպ,
Ո՛չ մի հրաշքով
Չե՛մ կարող ապրել Աստվածաշնչի հերոսների չափ,
Ո՛չ 300, ո՛չ 100 տարի:
Ուրեմբն դուք էլ, որ մարդ եք կոչվում,
Դո՛ւք էլ օգնեցեք ձե՛ր ատամներով,
Թերևս ազատենք
Ցմահ վանդակված այս խեղճ-անճարին...

Չանախչ